

CRYSTAL
SMITH

SLADKOBÔĽ

Druhá časť série Zväzky mágie

MÁGIA SI VYŽIADALA SVOJU DAŇ.
A TENTORAZ BOLA PRIVYSOKÁ.

COO
BOO

Zväzky mágie 2: Sladkobôľ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Crystal Smith

Zväzky mágie 2: Sladkobôľ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

CRYSTAL
SMITH

SLADKOBÔĽ

MÁGIA SI VYŽIADALA SVOJU DAŇ.
A TENTORAZ BOLA PRIVYSOKÁ.

Venujem Carme,
ktorá prečítala každú verziu tejto knihy,
od prvej po poslednú.

PRVÁ ČASŤ

Conrad Costin Altenar, osemročný nastupujúci kráľ Renaltu, si do rytmu vŕzganí a hrkotania koča potichu pohmkával melódiu starej renaltskej piesne. Spievala sa v melancholickej molovej tónine a začínala sa slovami: *Nechod' do Ebenového lesa, milé vtáča, lebo tam zlá bosorka býva...* Prvú slohu poznal každý, no on mal oveľa radšej tú druhú, menej známu, ktorá opisovala príznak záhadného jazdca.

*Nechod' do Ebenového lesa, milé vtáča,
cvála ním jazdec, čo víri dávný prach.
Hriva jeho žrebca sťa striebra plameň sa vznáša
a uhlie miesto očí hned' naženie ti strach.
Nechod' do Ebenového lesa, milé vtáča,
radšej ostaň doma spať,
bo ak ho zočíš v Ebenovom lese, ó, vtáča,
z jazdca sa razom stane kat.*

Kým si pohmkával, obracal v prstoch novú hračku: hlavolam v tvare škatuľky s deviatimi stranami a s množstvom podivných tlačidiel a páčok, ktoré sa museli postláčať a poposúvať v správnom poradí, aby sa otvorila tajná priehradka s odmenou vnútri. Dostal ho od staršej sestry Aurelie ako predčasný darček k blížiacej

sa korunovácií, ktorá sa mala konať už o dva dni. Bol presvedčený, že hlavolam ukrýva nejaké sladkosti, preto sa ním zaoberal počas celej okružnej cesty po Renalte. Chcel ho vyriešiť, skôr ako dorazia do cieľa, a hoci ho od sídla Greythornovcov – poslednej zastávky a zároveň miesta, odkiaľ mal vychádzať korunovačný sprievod – delili posledné kilometre, stále veril, že hlavolam stihne rozlúštiť a sladkosti zjesť prv, než dorazia pred majestátny kaštieľ.

Od sústredenia zvrátil čelo a prestal si pohmkávať.

Stlač, posuň, otoč, otoč, potiahni a...

Nič.

„Dopekla,“ zahrešil a hneď sa poobzeral po prázdnom koči, či ho niekto nepočul. Spoločnosť mu však robil iba vlastný odraz, uprene naňho hľadel zo zrkadla na protihledej stene.

Onal, nevrlá starena, ktorá posledných päť desaťročí slúžila v kráľovskej rodine ako liečiteľka a naj dôvernejšia radkyňa, vždy vravievala, že nadávky sú jasným znakom slabej mysle. Zrejme to však hovorila zo žartu, keďže jej slovník prekypoval pôsobivým množstvom štipľavých vulgárizmov a veľkoryso ich využívala. No zatiaľ čo *jej* nikdy nikto nič nevyčítal (predovšetkým preto, lebo sa neopovážal), Conradovo správanie bolo pod ustavičným drobnohľadom. Preto musel ísť na okružnú cestu po kráľovstve: aby renaltskému ľudu ukázal, že napriek nízkemu veku je schopný a pripravený vládnuť. *Hľadajú dôvody, aby ťa zosadili z trónu*, varovala ho Aurelia, keď sa lúčili. *Nijaké im nedaj*.

Mrzelo ho, že ho sestra nesprevádza na výprave, ale zároveň si uvedomoval, že bude lepšie, ak si od nej aspoň pred očami verejnosti bude udržiavať odstup. Ak majú poddaní rešpektovať jeho príkazy a nariadenia, najskôr ho musia prijať za kráľa.

Radšej im nebude pripomínať, že je blízky príbuzný krvavej čarodejnice podozrivej zo zničenia hlavného mesta susednej Achlevy.

Niežeby sa Aurelia bála čeliť zástupom ohováračov; ona sa nebála ničoho. Ani neznášanlivých mešťanov, ani rúcajúcich sa pevností, ani krvavej mágie, ani samoty. Dokonca sa nebála ani len tmy.

Naprázdno prehltol, odtiahol záves a pozrel sa z okna na ťažké čierne mračná, ktoré viseli nízko na oblohe. Blížila sa búrka a v jej päťach prichádzala noc. Conrad vyslal k nebesiam krátku modlitbičku: *Najsvätejšia a najmilosrdnejšia Empyrea, prepáč mi, že som zase nadával. Prosím, daj, aby sme do Greythornu dorazili ešte pred zotmením.*

Kedysi sa nebál tmy, lenže posledné mesiace sa mu zdalo, že najčiernejšie noci so sebou prinášajú najpochmúrnejšie udalosti. Práve za temnej noci ho Toris prinútil zradiť Aureliu. Práve za temnej noci od neho odtrhli Lisette a už nikdy ju nevidel. A za najtemnejšej noci, akú kedy zažil – za noci čierneho mesiaca –, jeho milovaná matka naposledy vydýchla.

V noci sa nikdy nedialo nič dobré.

Zaburácal mocný hrom, rozochvel drevenú podlahu pod Conradovými nohami a koč náhle spomalil a zastal. Ktosi zaklopal na dvere a vzápätí sa v nich zjavila hlava budúceho kráľovského regenta Fredricka Greythorna. Za rachotu ďalšieho hromu zakričal: „Veličenstvo, prichádza búrka. Táto cesta sa počas silných lejakov vždy rýchlo zaplaví.“

Hneď za Fredrickom stál jeho mladší brat Kellan, novozvolený kapitán Conradovej osobnej stráže. Povedal: „Môžeme sa pokúsiť ísť ďalej alebo nájsť vyvýšené miesto mimo cesty a počkať, kým dážď ustane.“

Conrad sa vyklonil z koča. Dorazili k hlohovej húštine, ktorá obklopovala sídlo Greythornovcov. Takmer dorazili do cieľa. Navyše búrka určite nepotrvá dlho. Je to len prehánka, posledný záchvat hnevu, ktorý sa zmocnil leta pred tým, než žezlo preberie jeseň. O hodinu si na to nikto nespomenie. Možno by bolo rozumnejšie zísť z cesty a počkať, ale od teplučkých kozubov greythornovského kaštiela ich delil už iba posledný kúsok cesty a okrem toho im na krk dýchala noc.

„Pôjdeme ďalej,“ vyhlásil Conrad „Prejdeme to.“

„Ako si želáte,“ odvetil Fredrick, uklonil sa a s bratom si vymenili ustarostené pohľady. Zjavne by uvítali skôr druhú možnosť, ale museli poslúchnuť kráľov rozkaz.

Kone rázne vyštartovali po hlinenej ceste, no o chvíľu sa spustil hustý lejak. Kolesá sa zabárali do bahna, ktoré sa v priebehu niekoľkých minút rozmočilo na riedku kašu. Conrad sa ustráchané chýlil v rohu koča. Cítil, že sa predierajú vpred čoraz ťažšie, zvonku k nemu doliehal väčší a väčší hluk, výkriky sa stupňovali do zúfaleho revu. Odrazu sa koč zaknísal a zastal s takým prudkým trhnutím, že nastávajúceho kráľa odhodilo na zem.

Vydriapal sa naspäť na sedadlo, natiahol krk a opatrne nakukol cez úzku štrbinu medzi závesom a okenným rámom.

Nikoho nevidel.

Cesta zívala prázdnotou, kone aj stráže zmizli. Dokonca už ani nepršalo. Vzduch bol nehybný a suchý, ticho červenkastého súmraku prerušoval iba šum jemného vánku.

„Haló?“ zvolal Conrad rozochveným hlasom do opusteného priestoru. „Je tam niekto? Fredrick?“ Preglgol. „Kellan?“

Túžil sa skrčiť do najodľahlejšieho kúta koča, schovávať sa v ňom dovtedy, kým sa jeho muži nevrátia z... z miesta, kam odišli. Ale čo ak sa im niečo stalo?

Aurelia by sa nikdy zbabelo nezašivala v koči, nečakala by na záchranu. Ako prvá by vyskočila von, nebojácne by vyrazila v ústrety nebezpečenstvu a nedovolila by, aby sa jej čokoľvek postavilo do cesty.

Ak by to zvládla Aurelia, zvládne to aj on.

Najskôr spustil na zem jednu nohu, potom druhú, vyzliekol si maslovožltý brokátový kabátec a rozhorčene ho odhodil na podlahu koča. Keď sa už ide hrať na hrdinu, nebude vyzeráť ako vyfintný hlupák. Zašpicatené zlaté topánky a saténové pančuchy ho zahanbovali viac než dostatočne. Oveľa radšej by zachraňoval svet v železnom brnení a v modrom plášti renaltského vojaka alebo v tmavom koženom kabáte, aký nosil Zan, aby vyzeral neohrozene a zlovestne, ale musí si vystačiť s tým, čo má.

Všade vládlo skľučujúce ticho, akoby hmyz aj zvieratá so zatajeným dychom vyčkávali, čo urobí. Z puzdra vytiahol nôž s priehľadnou luneocitovou čepeľou, ktorý donedávna patrila Aurelii. Našiel ho medzi jej vecami a rozhodol sa, že si ho privlastní. Na prvý pohľad pôsobil krehko – presne ako Conrad –, no v skutočnosti bol tvrdší než oceľ. Keď ho nosil v puzdre za opaskom, tiež sa cítil silnejší.

Náhle zbadal, že sa na ceste pred ním čosi pohlo. Najskôr si pomyslel, že je to len optický klam, hra zvláštneho červeného svetla, no vzápätí sa to pohlo znovu.

Prizmúril oči. „Ste tu?“ opýtal sa do ticha.

Zo strieborného dymu a z tmavého tieňa sa pomaly vytvorila postava, slabučký priesvitný obrys sa sformoval do vysokého majestátneho prízraku. Conrad vypleštil oči, rukoväť noža sa mu šmýkala v spotenej dlani. Silueta nadobúdala čoraz zreteľnejšie tvary a o chvíľu bolo zrejmé, že nepatrí len jednej bytosti, ale dvom.

Mladý kráľ sa ocitol zoči-voči postavám z ľudovej pesničky: bezfarebnému jazdcovi na chrbte majestátneho žrebca.

Ak ho zočíš v Ebenovom lese, ó, vtáča, z jazdca sa razom stane kat.
„Dopekla!“ zahrešil priškrteným hlasom, zvrtol sa na opätku zašpicatených topánok a vrhol sa do hlohovej húštiny lemujúcej blatistú cestu.

Kým sa horúčkovito predieral spleťou konárov, oblečenie mu driapali trne ostrejšie ako ihly. Počul za sebou kopytá, každou sekundou sa k nemu približovali. Hoci mal útlu postavu, hustým krovím sa takmer nedokázal prekliesniť – preto sa mu zdalo nemožné, aby to zvládol nejaký väčší tvor. Keď sa však letmo obzrel ponad plece, zistil, že sivý jazdec a jeho strieborný tátoš prechádzajú cez húštie ako dym cez sito.

Cím dlhšie bežal, tým výraznejšie sa menil okolitý hloh. Neudržiavané krovie nahradil upravený živý plot, ktorý sa naraz rozstúpil a odhalil dláždený chodník. Conrad zabočil za jeden roh, potom za druhý. Zahol doprava, doľava a zase doprava. Nachádzal sa v bludisku v sídle Greythornovcov a zdalo sa, že ho jazdec ženie k starému kostolíku v samom strede. V diaľke sa mihotali svetlá dôverne známeho kaštieľa, vábili ho ako maják.

Uháňal, čo mu sily stačili. Cítil, že jazdec je mu v päťách, približoval sa a približoval. Zvonkohra v kostolnej zvonici vyhrávala nesúzvučnú melódiu a mladý kráľ blúdil cestičkami obohnanými trnistým plotom, ktorý stál medzi ním a bezpečím sanktuária. Ako sa dostane von? Kellan mu už toľko ráz ukazoval správnu cestu! Odbočil doľava, doprava, znovu doľava, horúčkovito sa hnal vpred a vzad a dokola, a bezmocné zúfalstvo sa ho zmocňovalo zakaždým, keď zablúdil a musel sa vrátiť na posledné rázcestie.

Do stredu bludiska dorazil súčasne s jazdcom. Kôň zaerdžal, jazdec zoskočil na zem, vystrčil ruku spod vejúcich záhybov

bezfarebného pláštá a načiahol sa za Conradom, ktorý utekal k schodisku do sanktuária.

Na okamih sa celý svet zastavil. Počas jediného úderu srdca, možno dvoch, tesne pred tým, než kostolné zvony utíchlí, obe postavy spriesvitneli a všetko – zem, vzduch, samotnú štruktúru reality – roztrieštil oslepujúci záblesk a záchvev burácajúcej sily.

Na ceste neďaleko sídla Greythornovcov prestalo pršať rovnako náhle, ako začalo, a členovia kráľovskej výpravy začuli, že zvony kostolíka Stella Regina v diaľke začínajú odbíjať celú. Fredrick Greythorne sa rozhodol skontrolovať svojho mladého zverenca, či ho nevydesilo prudké šklbanie kočom, keď ho vyťahovali z bahna. Len čo však otvoril dvere, zistil, že Conrad tvrdo spí. Okolo neho sa povalovala hľba pohúžvaných voskovaných obalov od bonbónov, zlaté vlasy mal strapaté a topánky aj saténové pančuchy deravé a zablatené. V spánku si tuho pritískal k hrudi zvláštny hlavolam v tvare deväťstrannej škatuľky.

Mojím protihráčom bol kupec stredného veku menom Brom Baltus. V hostinci U Mílkveho kanárika sa zastavil v nádeji, že si užije dámsku spoločnosť a zahrá si partičku Medzisvetov, než sa so svojím tovarom – plným vozom jablák, syrov a kvalitných vín – vydá na posledný úsek obchodnej cesty. Mal však smolu, že sa posadil práve za môj kartový stolík. Keď s ním skončím, bude rád, ak mu zvýši zopár drobných na cestu domov k nešťastnej manželke. Určite si nebude môcť dovoliť drahocennú hodinu času niektorej z kanáričiek. Nerada by som dievčatám kazila kšefty, no súdiac podľa odporného zápachu jeho tela im určite nebude prekážať, keď Broma pošlem kadeľahšie.

Naklonil sa dopredu a vyložil predposlednú kartu. Samolúbo sa uškrnul, vyceril preriedený rad zubov zažltnutých od tabaku. „Smutný Tom,“ vyhlásil a posunul kartu predo mňa. „Tak, slečinka, zvýš stávkku alebo sa vzdaj.“

Zachmúrene som sa pozrela na obrázok sklúčeného mladíka: pod očami mal tmavé kruhy a v ruke držal zvädnutú sedmokrásku so štyrmi ovisnutými lupienkami. Na muža, ktorý si pred piatimi minútami pri zapalovaní fajky nechtiac oškrkol fúzy, to bol prekvapivo bystrý ťah. Už som do stávky vložila všetko, čo som plánovala – dvanásť zlatiek, ktoré som zarobila za dva mesiace

opatrného hrania –, lenže ak nezvýšim bank, Smutného Toma sa mi nepodarí rozveseliť a prídem o všetky peniaze aj o voz plný tovaru.

S nepatrným zaváhaním som siahla do vrecka a vybrala z neho poslednú hodnotnú vec, ktorú som vlastnila: vzácny prsteň s čistobielym, dokonale vybrúseným drahokamom. Už celé mesiace som si ho nenavliekla na prst, ale z nejakého dôvodu som ho nedokázala odložiť do šperkovnice a ustavične som ho nosila pri sebe. Dokonca aj teraz, keď som ho položila na kartový stolík a v žiare sviečok sa zatrblietal tisíckami dúhových odleskov, mi zovrelo srdce pri predstave, že ho stratím. Mala som však isté plány, drahé plány, a Bromov tovar by mi pomohol pokryť značnú časť nákladov.

„Prsteň z dielne najslávnejších achlevanských klenotníkov,“ vysvetlila som. „Luneocit, zručne opracovaný a umelecky precízne zasadený.“

„A prečo si myslíš, že má nejakú cenu?“

„Patril zosnulej kráľovnej Irene de Achlevovej,“ odvetila som. „Sú na ňom vyryté jej iniciály a pečať rodu de Achlevovcov.“ Spojila som prsty do striešky, posunula sa mierne dopredu a sebaisto som naklonila hlavu. Oči mi stále zakrývala tmavá kapučňa. „Predstav si, čo by za taký suvenír zaplatili urodzené dámy na kráľovskom dvore v Syricu.“

Bromovi sa rozžiarili oči. Veľmi dobre vedel, akú sumu by mu prsteň vyniesol. Po relikviách padlej dynastie de Achlevovcov bol medzi spoločenskou smotánkou v renaltskom hlavnom meste obrovský dopyt. A ak prsteň naozaj patril poslednej kráľovnej, mal minimálne dvakrát vyššiu hodnotu než hŕba zlatiek na stole. Pokojne som poznamenala: „Smutný Tom je už určite veselší, čo povieš?“

„Nepochybne,“ zašklabil sa. „Prijímam stávkú. Pokračuj v hre, slečinka.“

Slečinka.

Keby taký klenot vložil do stávky muž, okamžite by vzbudil podozrenie. Hlupák Brom by sa zamyslel: *Čo má za lubom, keď ponúka takú cennosť?* No keďže som žena, a navyše mladá, môj ťah považoval za znamenie, že ma má v hrsti. Že ma zahnal do kúta a ja som v zúfalej snahe udržať sa v hre nerozvážne vyložila posledný tromf.

Čo mi to vravievala Delphinia? *Pamätaj, že nehráš s kartami – hráš s protihráčom.*

Od finále nás delili ešte dva ťahy, ale už som vedela, že Bromu porazím.

Nechala som ho opájať sa klamnou sebaistotou a vyložila som Vyfinteného kováča s hustou hnedou bradou, ktorý v nabranej spodničke nadšene udieral na nákovu. Môj súper zareagoval presne tak, ako som predpokladala: kartu rovnováhy mylne pokladal za kartu rozvratu a navrch hodil Láskychtivú lady. S úškrnom sa oprel na stoličke. Bol presvedčený, že si práve zaisťoval víťazstvo.

„Láskychtivá lady posielala kováča do vyhne,“ zvolal. „Nastal čas platiť.“

„Nie tak rýchlo,“ namietla som. „Kováč je samotár. Nepotrebuje spoločnosť Láskychtivej lady.“ Jemne som sa pousmiala. „Takže idem ešte raz.“

S pomalým teatrálnym gestom som obrátila poslednú kartu a pri pohľade na Bromov meniaci sa výraz som pocítila oveľa hlbšie zadosťučinenie, než by sa patrilo. Len čo si uvedomil, čo som urobila, jeho počiatkový nezáujem vystriedalo prekvapenie, potom rozčarovanie a napokon zdesenie.

Zo starého dreveného stolíka naňho uprene hľadela Kráľovná dvoch tvári.

Karta znázorňovala dve verzie tej istej ženy. Prvá, na svetlom pozadí, mala vlasy čierne ako uhoľ, druhá, na tmavom pozadí, mala vlasy biele ako sneh. Obidve zaujímali rovnaký postoj, akoby čiara, ktorá ich od seba oddeľovala a zároveň pretínala kartu vo dvoje, bola zrkadlom. Samotná karta naozaj pôsobila ako zrkadlo: odrážala na hráča jeho vlastné ťahy. Kým ja som po celý čas používala karty rovnováhy, Brom vyhadzoval jednu kartu rozvratu za druhou, a tým v podstate zničil sám seba.

Z kôpky zlatiek som vzala Irenin prsteň, chvíľu som ho nostalgicky prevracala v prstoch, a potom som ho strčila naspäť do vrečka. „Tak teda,“ spustila som strohým obchodníckym tónom, „kde si môžem vyzdvihnúť výhru?“

Zatiaľ čo sa Brom išiel na mňa sťažovať hostinskému Hicksovi, ja som zamierila do svojej izbičky na poschodí, aby som si odložila peňažnú časť výhry. Moja izba sa dala veľkosťou prirovnať k šatníku (najmä v porovnaní s honosnými spálňami kanáričiek na opačnom konci chodby), ale mala veľké okno s výhľadom na hlavný vchod do hostinca a na rozľahlé trávnaté pahorky renaltského vidieka. V prílišnom tichu a tme ma občas prepadávali záchvaty paniky, preto mi svetlá izba a neprestajný ruch hostinca celkom vyhovovali.

Kanáričky nechápali, prečo sa tak zanovito držím tej svojej izbičky, keď som si vďaka výhram z Medzisvetov mohla dovoliť niečo väčšie, ale ony si o mňa vždy robili prehnané starosti. Boli srdečné a vlúdne, a hoci som sa ich spočiatku hanbila, rýchlo sme sa spriatelili. Naučili ma šikovné kartové stratégie a niekedy

mi počas hry nenápadne naznačovali, čo má súper v ruke. Ak mi ich náznaky obzvlášť pomohli, odmenila som ich hrstkou zlatiek. Pri narodení dostala každá z nich od rodičov nejaké meno, ale keď prišli pracovať do Mílkveho kanárika, vybrali si nové. Tu sme ich poznali ako Lorelai, Rafaellu, Delphiniu a Jessamine. Boli to mená, ktoré v sebe niesli iskru luxusu a vzrušenia. Keď ich človek vymenoval plynulo za sebou, mal pocit, akoby medzi prstami presýpal ligotavé pestrofarebné diamanty.

Hostinec U Mílkveho kanárika stál na križovatke štyroch najodľahlejších renaltských provincií a ustavične v ňom prebiehali obchody, zákonné aj nezákonné. Schádzali sa v ňom poctiví kupci, ale aj hrdlorezi a podvodníci. Nachádzal sa dosť ďaleko od Syricu, takže sa ho úradníci z hlavného mesta neunúvali kontrolovať, no zároveň bol v strede kráľovstva, takže naň natrafila väčšina obchodníkov a cestovateľov, ktorí prechádzali z jedného konca Renaltu na druhý. V hostinci ste mohli byť kýmkoľvek – vašu identitu nikto nespochybňoval a vlastne na nej nikomu ani nezáležalo. Aj keď kanáričky vedeli, kto som, nikdy sa ku mne nesprávali inak.

Cestou na poschodie som stretla Delphiniu, ktorá práve schádzala dolu v sprievode zákazníka. „Dobrý večer, Delphinia, otec Cesare,“ pozdravila som ich, keď sme sa míňali.

„Si nejaká veselá,“ poznamenala Delphinia. „Prežila si príjemný večer?“

„Veru áno,“ prikývla som. „S Kráľovnou dvoch tvári si mala úplnú pravdu. Brom Baltus vôbec nečakal, že ju vytiahnem.“

Delphinii pohasol úsmev. „Aurelia, pred tým mužom sa maj na pozore. Je nebezpečný a zlý. Nezahrávaj sa s ním.“

„Samozrejme, cíti sa ukriždený, ale Hicks ho čochvíľa vyhodí,“ uistila som ju.